

Міністерство освіти і науки України
Національний університет
«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

Тези

**76-ї наукової конференції професорів,
викладачів, наукових працівників,
аспірантів та студентів університету**

ТОМ 2

14 травня – 23 травня 2024 р.

використовують для найменування людей та певних пристроїв чи винаходів. Трапляються й прикметники, утворені поєднанням іменника і дієслова та суфіксацією. Вони виконують роль означення. Напр.: *Хмаробажальні* (хмара + бажати) *думки, чи що* (Л. Новікова-Бем). 2. Композити, що постали з кореня дієслова та залежного від нього іменника, ужитого в постпозиції до нього. Напр.: *Ці маленькі добролюби* (люблять добро) *дovedуть мене до згуби* (В. Нестайко). 3. Композити, що постали на основі атрибутивної синтагми. Напр.: *Сміх без причини, так званий «дурносміх»* (дурний сміх), *не зараховувався* (В. Нестайко). 4. Композити, сформовані з прислівника та дієслова. Напр.: *Він натиснув спеціальний важіль, випустив ласті, і всюдиліт став всюдиплавом* (Ю. Чеповецький). 5. Композити, утворені із займенника та іменника. Напр.: *Що відбувається в тебе всередині? Негайно проведи саморемонт* (Ю. Чеповецький).

Отже, композити як одиниці зі значною семантичною ємністю й поняттєвою компактністю письменники активно вживають у ролі оцінних назв персонажів дитячих творів. Для них характерна емоційна виразність, експресивність та яскрава позитивна чи негативна оцінність. Адже прагнення до новизни та свіжості образів, емоційності й експресивності на тлі стандарту – визначальна риса сучасної дитячої прози.

Література

1. Клименко Н.Ф. Композит. Українська мова. Енциклопедія. Київ : Вид-во «Українська енциклопедія» імені М.П. Бажана, 2000. С. 245.

2. Савела Т.В. Виділення нульового словотворчого суфікса (на матеріалі складних іменників). Вісник Житомирського державного університету імені Івана Франка. 2004. № 14. С. 183–185.

УДК 81'276.6:316.72]-043.86

Л.І. Мартиросян, канд.філол.н., доцент

Національний університет

«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

НОВІ ТЕНДЕНЦІЇ В РОЗВИТКУ ДІЛОВОДСТВА ЯК САМОВДОСКОНАЛЕННЯ ЦІЛІСНОЇ КОМУНІКАТИВНОЇ СИСТЕМИ

Сучасне українське суспільство переживає глибокі перетворення в усіх сферах суспільно-політичного життя, що супроводжуються нескінченними політичними реформами та кадровими ротаціями, трансформацією суспільної свідомості, руйнацією старих підходів в управлінні та осмисленням історичного досвіду з метою формування власної державної політики в усіх сферах життєдіяльності суспільства, в

тому числі й діловодстві, яке є невід'ємною складовою, що забезпечує документальний супровід усіх політичних, економічних та управлінських процесів.

Однією з найважливіших тенденцій розвитку сучасного суспільства є інформатизація, яка в умовах сьогодення є одним із основних чинників становлення України як європейської держави, важливою передумовою її входження до світового інформаційного простору.

Документно-комунікативна система (ДКС) як підсистема соціальної комунікації забезпечує створення, опрацювання, збереження й поширення документної інформації в суспільстві.

Система документних комунікацій – це сукупність усіх документів, відправників документної інформації (автор, видавництво), її споживачів (читач, слухач, глядач), фахових посередників (бібліотекарів, бібліографів, спеціалістів у галузі інформації й документації), виробничих процесів (створення, опрацювання, збереження, поширення документів) і відношень між ними, зумовлених як внутрішніми властивостями системи, так і зовнішнім середовищем її суспільного функціонування. Відсутність хоча б одного з елементів документно-комунікативної системи призводить до неузгодженості системи.

У документно-комунікативній системі виділяють три історично сформовані підсистеми: атрибутивну, функціональну й управлінську. Атрибутивна підсистема ДКС – це сукупність порівняно самостійних рівнів документної комунікації, утворених за тією чи тією ознакою документа: первинно-документний рівень – це всі первинні документи з відповідними каналами. Цей рівень – галузь бібліотечної, архівної, музейної діяльності; вторинно-документний рівень – галузь інформаційної, бібліографічної і бібліотечної діяльності. Функціональна підсистема ДКС – це сукупність самостійних рівнів ДКС, утворених за видами документної діяльності.

Розрізняють два контури функціональної підсистеми ДКС: рівень документування; рівень опрацювання, поширення, збереження, використання й утилізації документів. Між атрибутивною й функціональною підсистемою ДКС існує тісний зв'язок, і розглядати їх окремо можна лише на теоретичному рівні. Управлінська підсистема ДКС – це постійне, безперервне впорядкування атрибутивної й функціональної підсистем ДКС. Вона містить регулювання, зміну (при збереженні якісної специфіки) знакової системи, засобів запису, сприйняття та відтворення інформації, удосконалювання матеріальної основи й форми документа, приведення їх у відповідність зі зростаючими документними потребами суспільства, а також регулювання всіх процесів, пов'язаних зі створенням і функціонуванням документа.

Сукупність документів створює документні потоки, масиви, ресурси, фонди й виступає як організована множина документів (первинних або

вторинних), що функціонують у соціальному середовищі. Тому документ є центральним та фундаментальним у понятійній системі діловодства, яке розглядається як результат розвитку і самовдосконалення цілісної комунікативної системи, як висока культура роботи з документами, яка сьогодні слугує об'єктом створення, збору інформації для використання у діловодній сфері.

Література

1. *Інформація та документація. Комплектування фонду, бібліографічний опис, аналіз документів. Терміни та визначення. ДСТУ 2394 – 94 – К.*
2. *Керування документацією: підручник / М. Ф. Безкровний [та ін.] ; ред. Ю. І. Палеха ; М-во освіти і науки України. К. : Ліра-К, 2015, 2016. 293 с.*
3. *Кушнарєнко Н. М. Складові спеціальності «Документознавство та інформаційна діяльність»: питання методології. Бібліотекознавство. Документознавство. Інформологія. 2004. № 1. С. 15 – 20.*
4. *Лісіна С. О. Документні ресурси : навчальний посібник. Львів : Видавництво Львівської політехніки, 2013. 239 с.*
5. *Палеха Ю. І. Загальне діловодство: (теорія та практика керування документацією із загальних питань) : навч. Посібник. Вид. 4-те, випр. і доп. К. : Ліра-К, 2015. 623 с.*
6. *Палеха Ю. І. Документально-інформаційні комунікації : навчальний посібник. К. : Ліра-К, 2014. 384 с.*

УДК 378.046-021.64:378.147-047.37

Г. І. Савонова, д-р філос. н.

Національний університет

«Полтавська політехніка імені Юрія Кондратюка»

ФОРМУВАННЯ ДОСЛІДНИЦЬКОЇ КОМПЕТЕНТНОСТІ СТУДЕНТІВ-БАКАЛАВРІВ

Дослідницька діяльність здобувачів вищої освіти є важливою складовою розвитку професійних компетентностей, адже заклади вищої освіти передусім повинні підготувати фахівців своєї галузі, які спроможні здійснювати інтелектуальну роботу та добре володіють навичками критичного й креативного мислення. До того ж перший (бакалаврський) рівень освіти зорієнтований на підготовку студентів до вступу в магістратуру, де дослідницька діяльність має вагоме значення.

Саме тому на перших курсах навчання повинна здійснюватися робота щодо формування дослідницької компетентності студентів. А отже формування дослідницької компетентності повинно бути наскрізним через залучення студентів до навчально-дослідної та науково-дослідної діяльності. Перший етап пов'язаний з дослідницькими завданнями в межах